

PESMA JEVREJA

Rad je molitva.
U Izraelu dušu drveta sadiš.
U pustinji duh vrtova sadiš.

Molitva je pevanje.
U drvetu dušu limuna sadiš.
U vrtovima duh ruže sadiš.

Pevanje je ljubav.
U limunu duh svog sina sadiš.
U ružama dušu ćerke sadiš.

Ljubav je život.
U ćerci duh Izraela sadiš.
U sinu dušu pustinje sadiš.

ALEN BRAUNDŽON

U OVOM GRADU

U ovom gradu, možda ovoj ulici:
u ovoj ulici, možda ovoj kući:
u ovoj kući, možda ovoj sobi:
u ovoj sobi:
žena sedi.

Sedi u tami, sedi i plače,
za onim koji se sprema da ode,
za onim koji gasi svetlo,
zaboravljajući na nju.

KRISTOFER LODŽ

O MIŠU

Mačke su pune smrti.
Konji i mali psi, plaše me.
Plašim se da nisam pravi Englez.

Miš se kreće.
Čovek koji živi sam i lomi zube dok
jede pekmez je... nije li?
Pre besmislen.
Zahvalan sam mu.
Jedem na miru a
juče sam čak kupio knjigu o miševima.
Mada siromah, imam skupa zadovoljstva.
Moj mišić ima sobu i bitiše bezbrižno.
Neki drugi miševi se izlažu fantastičnim
opasnostima
radi nekog pokvarenog žutog sira.

On nije inteligentan.
Prvi put sam ga video da šeta po sobi,
repa dignutog kao zub starog češlja.
Mislio sam da je hrabar.
Sada znam: izgubio je rupu.
Slep je na jedno oko.
Moja Džoan nije kao on.
Ali, šta drugo mogu?
Moram priznati: miš je bio u mojoj sobi
a Džoan ne...

džez poezija

ROJ FIŠER

POČETAK PRAVLJENJA DRVETA

Doneli smo naramak čeličnih štapova;
kratkih, dugih,
dužih od čoveka.
Vrhove smo im vezali krpama da se sta-
blo ne povredi,
poduprto njima.
Tražili smo štapove jednake dužine. Me-
rili. Čvrsto
ih zaboli. Ipak, svi nisu bili jednaki.
U nepravilnom, dakle, krugu podupirača,
bilo je dvadeset ili trideset štapova.
Sve je bilo u skladu. Imali smo boju
neba, plavu,
na izgled opranu smeđim dimom.
Horizont je bio ravan osim na severu;
tamo su svetlucali škrljci i katran
krovova,
kilometar ili još dalje...

Bio je to posao jutra. Radili smo pažljivo,
ne želeći da išta menjamo.

Zatim smo napali žene pri kuvanju,
strasno
tražeći ramena i slabine — nadahnuća za
model

stabla i grana...
Do prvog sumraka, po najbližim kućama
smo
skupljali materijal. Spisak obilja: vuneni
dušek,
dve rezbarene stolice, cement, žica, ne-
promoćivo platno,
razbijeno bure, olovna cev, kaiševi svih
vrsta,

bezbrojne sitnice...
Kasno uveče, seli smo i počeli sa disku-
sijom:
kako najbolje iskoristiti ovaj materijal
za drvo?
Trebalo je da bude dobro, divno...

BERNARD KOPS

ŠALOM BOMBA

Hoću bombu, privatnu bombu, šalom-
bombu.
Probaću je ujutru, kad mi se sin probudi
i još miriše
mirisom sna. Bum! Bum! Bum!
Probaću je u hodniku i probuditi susede:
zidare, kurve i
studente.

Ooooo, moram imati bombu! Zavitlaću
je kroz prozor!
Na bicikl, na ženu...
Želim srećnu porodičnu bombu, učini-to-
sebi bombu.

Sa krova ću je zapaljenu baciti u podne.
Moj će znak odjeknuti svetom i označiti
opšti ručak.

Moja će bomba čitav dan svirati uspa-
vanku.

O, hvala ti, bombo, što moj sin sad slat-
ko tone u san, govoriću...

Moja ljubavi, dođi bliže, bliže, moja vo-
ljena bombo,

nestašna bombice...
Eksplodiraj oko nas, između nas, u nama.

Osvetli kosmos,
i traji, traji dok ne nestane bruj sveta...

Šalom-bombo — hoću da eksplodiraju
grudi moje žene.

Ping! Ping! Probudi svakog! Pucaj iznad
igrališta i

parkova, kad deca dolaze iz škole. Hoću
smeħ-bombu,

punu mleka, sokova, čokolada, zastavica,
balona i prskalica...

Hoću bombu punu mehurića, maski i la-
žnih noseva...

Hoću da moja bomba obaspe zemlju ru-
žama...

Hoću da ulice sveta budu pune dece,
mase, vriskosmeħa...

Hoću bombu za grupu-jednog-čoveka.
Moju ličnu.

Dugo mi živi i srećno umri, bombo, stara
dobra bombo

naših kreveta. Moja DUMDUMDURUM-
TUTUM bombo,

moja dobra lakunoć bombo, mirnospavaj
bombo, vidimoseujutru bombo,

Hoću bombu, privatnu bombu, šalom-
bombu.

PITI BRAUN

UDARAC ZA SPAJK HOUKINSA

Treskaju vratima moga lica: otvaram ih.
Otac me stavlja u krevet, rugajući se:
ti si hibrid.

Iz ušiju i nozdrva curi mi sirće.
Ležem. Zidovi užasno-odvratno psuju.
Čitavu noć.

Skriveni radio peva:
Iznajmljuju se čokoladni biskviti
za trideset funti dnevno! Sluzavi su i
komforni!

Odlazim u baštu: ponoć.
Pokušavam da o pertlu obesim nekoliko
mrava.

Vraćam se i vidim živog oktopoda u
slivniku:

pokušava da pojede ploču Čarli Mingusa.

Skupljam lišće izvezeno na zavesama,
neuplašen divljaštvom po čitavoj sobi.

Neko kopljem probada zid,
tačno kroz februar prošlogodišnjeg kalen-
dara.

Pomoću električnog štednjaka hoću da
otopim

kvaku.

Posle tihe kratkosti, sva vrata veselo gore.
Dobrodošli u pakao!

Nalaze me u kuhinji
kako se mučim da odzviždim zvižduk
čajnika.

Ujutru,
mama me hapsi,
sa sedam uniformisanih ujaka, zvanih
Bloħ.